

110 Lydia

Av Moa Backe

Vinnare av Lilla Erik Lindegrenpriset

2015

När du landar slår det gnistor från asfalten. Du hoppar igen och igen - repet är som en vibrerande oval runt dig, en form som ramar in dig i en verklighet som inte finns. Jag tittar på en svartvit ballong som flyter upp mot den pastellblåa himlen och spräcker den med tanken. Den flyter sakta ner för osynliga sicksackade älvar, och landar på ditt huvud. Det färglösa täcket faller över din flickkropp och du förenas med den gråa asfalten vi står på. Du är ingenting nu; ändå är du allt jag har.

Jag är den krossade glasflaskan som ligger bland ogräset vid huskanten. Vi är bara barn, du och jag - storebror och lillasyster - men mitt sinne är i skärvor. Jag försöker få dig att sluta finnas, för det är det enda sättet jag kan skydda dig på. Jag försöker göra dig till asfalt, till skärvor, jag försöker få dig att stanna innanför din skyddande cirkel, men du vägrar. Du förstår inte.

Jag viker en pappersask av himlen; vi kryper in i den och stänger locket. Här kan ingen nå oss. Här kan ingen röra oss. Jag vet att han brukar göra det. Jag vet att han brukar röra dig. Jag vet att vår styvfar brukar tvinga dig att röra *honom*, och jag kräks av minnet. Du säger ingenting, för du säger ju aldrig någonting - han har limmat igen din mun med sina giftiga fingrar. Varför vill du inte prata med mig, Lydia?

110 Lydia. Typiskt pappa att döpa dig efter en asteroid. Han sa att han i själva verket döpte den efter dig, men du förstod inte att vår pappa inte existerade år 1870 och att Lydia egentligen betyder *flicka från Lydien*. Du är inte från Lydien. Du är himlakroppar och kollisionsfragment.

Människorna mamma träffar i kyrkan säger att man kommer till himlen när man dör, men jag vet att pappa kom till rymden. Hur skulle han kunna vara någon annanstans? Mamma blir arg på mig när jag nämner det, men du vet att jag har rätt. Pappa *är* rymden.

Jag hatar mammas nya man. Mer än allt i hela världen. Jag hatar honom mer än krig och broccoli och din tystnad. När jag säger det till dig höjer du inte ett ögonbryn, för vi pratar inte om sånt, och du klättrar ut ur vårt gömställe. Jag skriker till dig att inte gå, men du vägrar stanna. Himlen ger mig klaustrofobi och jag kravlar efter dig.

Inne vid middagsbordet ler han mot dig. När han vänder ansiktet åt mitt håll, mördar jag honom med min blick. Mina ögon är som alla krigsmaskiner i världen,

gångar tusen. Ändå skadas han inte, för han är ett övernaturligt monster, och jag spetsar pannbiffen på tallriken med min gaffel. I mitt huvud är den han.

Mamma vet ingenting, för mammor vet aldrig någonting. I alla fall inte våran. Hon tror att hon känner sina barn bättre än någon annan, men du är den enda som känner mig på riktigt. Hon tror att hon älskar mannen som sitter vid hennes köksbord, men han våldtar hennes 8-åriga dotter när hon inte är där. Mamma har varit borta i en vecka nu. Hon vet ingenting om världen.

Efter maten får du inte lämna mitt rum. Du får aldrig lämna mitt rum igen. Jag tänker vakta dig för evigt - monstret ska aldrig någonsin få röra dig igen. Men du vill ha en mandarin, och vad i världen kan vara viktigare än en mandarin. Du lämnar mig ensam, instängd bakom mörkblåa väggar, och du ger dig av. Nästa gång du går kommer du aldrig mer tillbaka.

Efter midnatt hör jag honom andas. Det är en förskräcklig, orytmisk melodi som hörs från andra sidan min vägg, där ditt rum ligger. Det är bara väggen som skiljer din säng från min. Förut brukade du och jag kommunicera genom väggen innan vi somnade. Knackningarna fick mig att känna mig trygg - då visste jag att du alltid var där. Bredvid mig. Du var alltid hos mig då.

Jag knackar en gång, två gånger, men du svarar inte.

Med ens slänger jag mig upp i sittande ställning. Jag viker ner benen över sängkanten, och låter mina bara fötter nudda det svala golvet när jag dunsar ner. När jag landar slår det gnistor från träplankorna. Marken glöder under mig. Jag är mer än alla bomber i hela världen. Jag ska döda honom nu.

Dörren ger inte ifrån sig ett endaste litet ljud när jag öppnar den och går ut i hallen utanför våra rum. Den stödjer min plan - den vill rädda dig lika mycket som jag.

Jag har inga vapen med mig, men det gör ingenting. Jag är ändå mer än allt det. Varför har han aldrig varit rädd för mig förut? Du är min syster. Du har aldrig varit hans.

Dörren in till dig går sönder när jag petar på den. Den rasar ihop och tapeterna i ditt rum lossnar och taket krossar mitt huvud för du är inte ens där.

Allt är som vanligt. Förutom att vår styvfar ligger medvetslös på din hjärtformade golvmatta. Vid honom ligger en sönderslagen spritflaska, likt en tiara av glasbitar runt hans huvud. Fönstret vid fotändan av din säng står på vid gavel – din skära gardin fladdrar i den svaga vinden, precis som i en filmscen där flickan aldrig kommer tillbaka. Herregud, vad jag hoppas att du aldrig kommer tillbaka.

Skvätten av gryning utanför fönstret pusslar ihop mig, och jag svävar. Jag släpper alla mina bomber bakom mig; de får allt det som fanns förut att explodera. Hela

himlen börjar brinna när jag rusar fram. Jag behöver knappt titta åt vilket håll jag springer, för jag känner dig. Jag ska vara din hjälte, för du har alltid varit min.

Skogen några meter bort slukar mig med sitt gröna djup. Jag stannar inte för något – trots att det får mig att tappa fötterna och skrapa upp mina knän mot skrovliga stenar. Trots att jag tappar vetskapen om var jag är, trots att jag tappar ljuset av explosionerna bakom mig. Jag lovar att jag inte kommer att stanna, Lydia.

Jag ökar takten när jag ser att gnistorna i avtrycken från dina skor ännu inte har slocknat.